

Összefoglaló

a Hivatal döntéseivel szemben benyújtott megváltoztatási kérelmek elbírálása tárgyában visszaérkezett bírósági döntésekről

2013/ I. negyedév

2013 első negyedévében összesen 34 ügyben érkezett vissza a Hivatalhoz jogerős bírósági végzés, amelyeket az IJO – a szakmai főosztályok javaslatait is figyelembe véve – feldolgozott. A döntések az egyes oltalmi formákat érintő ügyekre az alábbi számban vonatkoztak:

Védjegy	30 (16 <i>ex parte</i> , 14 <i>inter partes</i> ügy)
Szabadalom	1 (<i>inter partes</i> ügy)
Formatervezési minta	3 (1 <i>ex parte</i> , 2 <i>inter partes</i> ügy)

A Hivatal érintett döntéseinek több mint fele (22) tekintetében a megváltoztatási kérelem elutasítására került sor. A bíróság 7 ügyben megváltoztatta a hivatali határozatot, 2 esetben a döntés hatályon kívül helyezésére és a Hivatal új eljárásra utasítására került sor, 2 ügyben pedig a bíróság megszüntette az eljárást. A döntés hatályon kívül helyezésére és az eljárás folytatására utasításra 1 esetben került sor.

VÉDJEGY TÁRGYÚ DÖNTÉSEK

I. Vt. 2. § (2) bekezdés a) pont és (3) bekezdés

A Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján ki van zárva a védjegyoltalomból a megjelölés, ha nem alkalmas a megkülönböztetésre, különösen, ha kizárólag olyan jelekből vagy adatokból áll, amelyeket a forgalomban az áru vagy a szolgáltatás fajtája, minősége, mennyisége, rendeltetése, értéke, földrajzi származása, előállítási vagy teljesítési ideje, illetve egyéb jellemzője feltüntetésére használhatnak, vagy pedig amelyeket az általános nyelvhasználatban, illetve az üzleti kapcsolatokban állandóan és szokásosan alkalmaznak.

A Vt. 2. § (3) bekezdése kimondja, hogy a (2) bekezdés a) pontja alapján a megjelölés nincs kizárva a védjegyoltalomból, ha használata révén - akár az elsőbbség időpontja előtt, akár azt követően - megszerezte a megkülönböztető képességet.

1. A „**Korona Csekk**” szóösszetétel védjegykénti lajstromozását kérték a 35. osztályba tartozó „reklámozás, kereskedelmi ügyletek, kereskedelmi adminisztráció, irodai munkák”; a 36. osztályba tartozó „biztosítás, pénzügyi ügyletek, valutaügyletek, ingatlanügyletek” és a 43. osztályba tartozó „vendéglátás (élelmezés), időleges szállásadás” szolgáltatások vonatkozásában. A bejelentő – nyilatkozattételre való felhívást követően – előadta, hogy más vállalkozásokkal közösen létrehozta a „Korona Élelmiszerpiaci Közösséget” („KÉK”), amely Közösség belső elszámolása „Korona Váltóval”, illetve „Korona Csekkkel” történik. A „Korona Csekk” a „KÉK” körében készpénzt helyettesítő, egyedi fizetési eszköz, amely használata révén megszerezte a megkülönböztető képességet.

A Hivatal a védjegybejelentést a 36. osztály tekintetében – a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján, figyelemmel e szakasz (3) bekezdésére is – elutasította. A határozat indokolásában kifejtette, hogy a bejelentett megjelölés árujegyzéke a 36. osztály teljes fejezetcímét tartalmazza, melybe minden pénzügyi szolgáltatás beletartozik. A megjelölés első, „Korona” szóeleme a – a 36. osztály igényelt szolgáltatásaival összefüggésben – egy pénznemet, fizetőeszközt jelöl, míg a „Csekk” szó jelentése: bankban beváltható készpénzt helyettesítő fizetési eszköz, illetve postai befizetésre szolgáló nyomtatvány, vagyis egy tranzakciós, pénzügyi szolgáltatásra utal. A „Korona Csekk” megjelölés két szóból álló szóösszetétel, amely olyan pénzt helyettesítő fizetési eszközt jelent, amellyel különféle pénzügyi tranzakciókat lehet lebonyolítani. A Hivatal rámutatott továbbá arra, hogy a bejelentő nem csatolt be semmilyen dokumentumot arra vonatkozóan, hogy a megjelölés használatával megszerezte a megkülönböztető képességet. Elismerte, hogy a „Korona Csekk” kizárólag korlátozott forgalmi körben működik, azonban a bejelentő a használat vizsgálatának egyetlen szempontját sem bizonyította még a korlátozott forgalmi körre vonatkozóan sem. (M1001962/6.)

A Fővárosi Törvényszék a megváltoztatási kérelmet elutasította. Álláspontja szerint a „Korona” szó a királyi fejék jelentésén túl, egy az Osztrák-Magyar Monarchia idején bevezetett valuta elnevezését is jelenti, amely pénznem 1925-ig volt forgalomban Magyarországon, másfelől számos európai ország hivatalos fizetőeszközét ma is így nevezik a magyar nyelvben. A „Csekk” szó egy pénzügyi tranzakciós eszköz, szolgáltatás általános elnevezése. A kifejezések egymás mellett szerepeltetése, jelzős szerkezetben való használata sem eredményez olyan szemantikai módosulást, ami a szóösszetétel megkülönböztető képességét eredményezhetné. A szókapcsolat semmi többre nem utal, mint olyan csekkre, amely a koronával mint fizetőeszközzel kapcsolatos, s nem zárható el senki annak lehetőségétől, hogy valamely készpénz helyettesítő eszköznek a koronához mint fizetőeszközhöz való rendeltségét a lajstromozni kért szóösszetétellel kifejezze. (3.Pk.23.552/2012/5.)

II. Vt. 3. § (1) bekezdés a) pont

A Vt. 3. §-a (1) bekezdésének a) pontja szerint a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha a közrendbe vagy a közérkölsbe ütközik.

2. A „**STALINSKAYA PREMIUM VODKA original**” színes ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 33. osztályban „alkoholtartalmú italok (a sörök kivételével).” áruk, a 35. osztályba tartozó „reklámozás; kereskedelmi ügyletek; kereskedelmi adminisztráció; irodai munkák.” és a 39. osztályban „szállítás; áruk csomagolása és raktározása; utazásszervezés.” szolgáltatások tekintetében.

A Hivatal a védjegybejelentést elutasította hivatkozással a Vt. 3. §-a (1) bekezdésének a) pontjára. Indokolásában kifejtette, hogy az oltalmazni kért megjelölés Sztálin nevét domináns módon tartalmazza, az ismert és megélt önkényuralmi rendszerekre emlékeztető név a társadalom jelentős részének jogos érzékenységet sértheti, még akkor is, ha azzal csak árut jelölnek, reklámoznak és nem kapcsolódik hozzá közvetlenül politikai tartalom. Döntésében a Hivatal rámutatott arra, hogy más országok hivatalai által lefolytatott eljárásokban született döntéseket nem tartja relevánsnak, s hangsúlyozta, hogy a közerkölcsbe ütközést minden védjegybejelentés esetében egyedileg, a társadalmi és történelmi összefüggések függvényében kell megítélni. (M1103957/6.)

A Fővárosi Törvényszék szintén kiemelte, hogy a közerkölcsbe vagy közrendbe ütközés kérdése mindig egy adott ország szuverenitásának hatáskörébe tartozik. Ezen kizáró oknál fokozottan érvényesül, hogy egy adott országbeli fogyasztók megítélése az irányadó, az eltérő kulturális, történelmi háttér miatt. Hangsúlyozta továbbá a bíróság, hogy a Hivatal védjegybejelentést elutasító döntése nem azt jelenti, hogy az adott megjelölést nem használhatja a bejelentő, csupán azt, hogy az állam, védjegyoltalom hiányában nem biztosítja azt a szintű védelmet, amely egyébként a védjegyjogosultat megilleti. A Bíróság megítélése szerint a Hivatal helytállóan értékelte úgy, hogy Sztálin neve a társadalom jelentős részének érzékenységet sértheti, emiatt a Vt. 3. §-a (1) bekezdésének a) pontjába ütköző a megjelölés. (1.Pk.23.463/2012/5.)

3. A „Vörös Iszap” szóösszetétel védjegykénti lajstromozását kérték a 29., 30., 31., 33. és 39. osztályok vonatkozásában.

A Hivatal úgy találta, hogy a megjelölés két kizáró ok – a Vt. 3. §-a (1) bekezdésének a) és b) pontja – fennállta miatt nem részesíthető védjegyoltalomban. Kifejtette, hogy a „vörös iszap” kifejezés kiemelkedően súlyos emberi és környezeti katasztrófára utal. Ezért ezen a néven gyártandó és forgalomba hozandó termékek, valamint e néven nyújtott szolgáltatások – vagyis ezen esemény anyagi gyarapodás céljából való ki- illetve felhasználása – súlyosan sérti a közerkölcsöt, a közízlést, ezért a bejelentett megjelölés valamennyi osztályba tartozó áruk és szolgáltatások tekintetében közerkölcsbe ütközik. A Hivatal továbbá rámutatott arra, hogy a bejelentett megjelölés tartalmazza az „iszap” kifejezést, ezért az árujegyzékben szereplő élelmiszeripari termékek, élő állatok, növények, állatok tápanyagai tekintetében fennáll a fogyasztók megtévesztése. A vizsgált megjelölés tehát – álláspontja szerint – nem részesülhet oltalomban a 29., 30. 31. és 33. osztályok vonatkozásában, mivel az áru fajtája tekintetében alkalmas a fogyasztók megtévesztésére. (M1003051/3.)

A Fővárosi Törvényszék a megváltoztatási kérelmet a Vt. 3. §-a (1) bekezdésének b) pontja kapcsán megalapozottnak találta, egyebekben úgy ítélte meg, hogy az alaptalan. A határozat indokolásában kifejtette, hogy a „Vörös Iszap” megjelölés a szokásosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó képzetében – az ajkai gátszakadás következtében – a timföldgyári melléktermék képét idézi fel és ebből eredően az ilyen árujelző lehet nyilvánvalóan meghökkentő, szokatlan és ezért figyelemfelkeltő, de nem megtévesztő. Ezen a megállapításon az sem változtat, hogy a kifejezést egybe vagy külön írjuk. Azt, hogy egy árujelző meglepő, esetleg provokatív, vagy akár oda nem illő, a Vt. nem tiltja. A képtelen, abszurd megjelölés éppen azzal a hatással jár, hogy a fogyasztó, a meglepő megjelölés miatt vagy eleve elutasítóan viszonyul az adott termékhez, vagy felkelti a figyelmét és a szokásosnál alaposabban érdeklődik annak tartalma, fajtája, összetétele és egyéb tulajdonsága iránt. Minderre tekintettel a bíróság úgy ítélte meg, hogy a megjelölés nem alkalmas a fogyasztók megtévesztésére, ezért ez a jogcím nem akadályozhatja meg a megjelölés lajstromozását. A Fővárosi Törvényszék azonban teljes egészében osztotta a Hivatal Vt. 3. §-a (1) bekezdésének a) pontja tekintetében hozott döntését és annak indokolását is. Indokolásában rámutatott arra, hogy a „közerkölcsbe ütközés” tényállása nem kívánja meg a konkrét jogszabályba ütközést, tehát e törvényhely alkalmazásának akkor is alapja lehet, ha – jelen eset ilyen – a közerkölcsi norma nem írott formában manifesztálódik. Jelen esetben a kérdéses megjelölést a konkrét áruosztályok szempontjából kell értékelni. A közvélemény a bejelentett áruknak, szolgáltatásoknak (közfogyasztású és élvezeti jellegű élelmiszerek, italok, utazásszervezés, stb.) „Vörös Iszap” megjelölés alatti forgalmazását, ajánlását olyan, pusztán marketingfogásként értékelné, ami a közizlést, illetve a közerkölcsöt súlyosan sérti. (3.Pk.23.728/2011/6.)

A Fővárosi Ítélőtábla az elsőfokú bíróság végzését helyben hagyta, kiemelte, hogy a megjelölésnek a bejelentés időpontjában kell megfelelnie a lajstromozási feltételeknek. Jelen esetben a vörösiszap áradással járó ipari-természeti katasztrófa után három nappal a „Vörös Iszap” szókapcsolatra bejelentett védjegyoltalmi igény nem illeszkedik az általánosan elfogadott társadalmi elvárásokhoz, hanem éppen ellenkezőleg, annak megítélése visszatetszést kelthet. (8.Pkf.25.658/2012/6.)

III.Vt. 3. § (1) bekezdés b) pont

A Vt. 3. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha az áru, illetve a szolgáltatás fajtája, minősége, földrajzi származása vagy egyéb tulajdonsága tekintetében alkalmas a fogyasztók megtévesztésére.

4. A „JELZIN” nemzetközi szó védjegy oltalmának Magyarországra történő kiterjesztését kérték a 30. osztályban „vodka” áruk vonatkozásában.

A Hivatal a védjegybejelentést elutasította a Vt. 3. §-a (1) bekezdésének b) pontjára hivatkozással. Indokolásában kifejtette, hogy a földrajzi származás tekintetében megtévesztésre alkalmas a megjelölés, ha közvetlenül vagy közvetve olyan földrajzi származásra utal, amely a bejelentő adataiból kiindulva nem felel meg a valóságnak. Arra a megállapításra jutott, hogy a bejelentett megjelölés láttán a fogyasztó Oroszországból származó vodka árura fog gondolni, holott a bejelentő egy francia cég. Ezért a megjelölés alkalmas arra, hogy a fogyasztókat a földrajzi származás tekintetében félrevezesse, különös tekintettel arra, hogy az árujegyzék vodka termékekre terjed ki, amely ugyancsak jellemzően Oroszországhoz köthető. (A1066070/11.)

Ezzel szemben a Fővárosi Törvényszék megítélése szerint a Vt. 3. §-a (1) bekezdésének b) pontja szerinti lajstromozást gátló ok jelen esetben nem állapítható meg. Az oltalmazni kért – „JELZIN” – megjelölés láttán az átlag magyar fogyasztó nem asszociál Oroszországra és az orosz vodka jó minőségére. Amennyiben Borisz Jelcin neve a fogyasztó számára mond valamit és a „JELZIN” megjelölést látva az ő személyére gondol, ez esetben egy politikus képe tűnik fel emlékezetében, aki kétségtelenül orosz politikus, az asszociáció azonban a politikushoz, mint személyhez, nem pedig az országhoz köthető. Az átlagfogyasztók egy része számára Borisz Jelcin személye sem mond már semmit, ez esetben a „JELZIN” megjelölésről nemcsak a személyére, de Oroszországra sem asszociálnak. A bíróság álláspontja szerint túlságosan távoli a kapcsolat a „JELZIN” megjelölés – Jelcin személye – és az orosz vodka között, ezért a Hivatal döntését megváltoztatta és a védjegy magyarországi oltalmát elismerte. (1.Pk.24.920/2012/3.)

IV. Vt. 3. § (1) bekezdés c) pont

A Vt. 3. §-a (1) bekezdésének c) pontja szerint a megjelölés nem részesülhet védjegytalomban, ha rosszhiszeműen jelentették be lajstromozásra.

5. A Hivatalnál 194 114 lajstromszám alatt oltalom alatt áll a „**TENSEL**” szóvédjegy a 10. osztályba tartozó termékek vonatkozásában. A kérelmező a védjegy törlése iránt kérelmet terjesztett elő – többek között – a Vt. 3. §-a (1) bekezdésének c) pontjára hivatkozással.

A megállapított tényállás szerint a felek 2000-ben együttműködési megállapodást kötöttek, melyben elhatározták, hogy együtt dolgoznak az elektromos stimulátor kifejlesztésében, gyártásában és forgalmazásában. A megállapodás szerint a gyártási jog kizárólag a kérelmező tulajdona, az értékesítés pedig kizárólag a jogosulté; ettől eltérni csak a szerződő felek közös megegyezésével lehet. Még ugyanebben az évben a megállapodásra utalva együttműködési szerződést kötöttek, amelyben rögzítették, hogy a jogosult két új, a kérelmező által eddig nem gyártott gyógyászati segédeszköz megtervezésére és sorozatgyártásának kidolgozására kérte fel a kérelmezőt. A jogosult vállalta, hogy a készülékeket harmadik féllel nem gyártatja, a szerződés értelmében a jogosultnak kizárólagos joga van a készülék forgalmazására, a kérelmező pedig a készüléket kizárólag a jogosult számára adhatja el. A felek továbbá megegyeztek abban is, hogy a szerződés egyik fél által való megszegése a másik felet automatikusan jogosulttá teszi a termékek forgalmazására, gyártására, valamint a termékhez tartozó valamennyi jog egyidejűleg a szerződést meg nem szegő fél tulajdonává válik. 2000 és 2006 közötti időszakban a kérelmező több száz darab „TENSEL ME 2001” megjelölésű készüléket gyártott, amelyet a jogosult értékesített. Időközben a felek között vita támadt a készülék árát illetően, melyet újabb szerződés-kiegészítésben rendeztek.

Ezt követően a jogosult egy kínai céggel kezdett tárgyalásokat, akivel a kérelmező által gyártott készülékhez hasonló termék, a „TENSEL ME 2006” prototípusát legyártatta. 2007-ben a jogosult tájékoztatta a kérelmezőt arról, hogy kifejlesztett egy hasonló készüléket, amely nélkül a „TENSEL ME 2001” eladhatatlanná válik. Levelében jelezte a jogosult, hogy az üzleti kapcsolatot továbbra is szeretné a kérelmezővel fenntartani, ezért javasolta, hogy a kérelmező csökkentse a készülék árát a jogosult vonatkozásában. A kérelmező 2006 novemberében 100 darab készüléket szállított le a jogosultnak, a kibocsátott számlát azonban a jogosult nem fogadta be, hanem az említett levélre utalva visszaküldte a kérelmezőnek.

Kérelmező 2007. május 9-én kelt levelében szerződésszegésnek minősítette azt, hogy a jogosult nem fizette ki a szerződésszerűen megrendelt készülékeket, továbbá, hogy a vele való

egyeztetés nélkül működött közre egy olyan termék kifejlesztésében, ami nagymértékben hasonlít az általa gyártott készülékhez. Ez alapján a kérelmező továbbra is gyártotta a „TENSEL” készülékeket, melyeket már maga értékesített.

A jogosult 2007. május 18-án kelt levelében vitatta a szerződésszegést, majd 2007. május 29-én a „TENSEL” szó védjegykénti lajstromozását kérte a Hivataltól. 2009. május 26. napján kelt levelében védjegybitorlásra hivatkozva felszólította a kérelmezőt, hogy hagyja abba a „TENSEL” megjelölés használatát.

A Hivatal a törlési kérelemnek helyt adott, és a védjegyet a bejelentés napjára visszaható hatállyal törölte. Határozata indokolásában megállapította, hogy a felek a „TENSEL” készülékek gyártását, így a megjelölés használatát együtt kezdték meg, ebből következik, hogy közösen voltak jogosultak a megjelölés használatára, azt egyiküknek sem volt joga kisajátítani. Abból a körülményből, hogy a jogosult az oltalmat a kérelmező levelét követően kérte arra következtetett, hogy csalárd szándékkal tett védjegybejelentést, amivel célja a szerződésszegés jogkövetkezményeinek elkerülése volt, ez pedig a védjegyoltalom rendeltetésével össze nem egyeztethető, rosszhiszemű magatartás. (M0702007/14.)

A – megváltoztatási kérelmet elutasító – bírósági határozatok egybehangzóan egyetértettek a rosszhiszemű védjegybejelentés miatti törlést elrendelő hivatali határozattal. A bíróság álláspontja szerint elsősorban azt kell vizsgálni, hogy a védjegyoltalom megszerzése sérti-e más jogát azon az indokolt hátrányon túl, amit az oltalomból folyó használati jog kizárólagossága jelent bárki számára. Az ügy összes körülményét értékelve egy ésszerű és életszerű viselkedési normához kell viszonyítani a védjegybejelentő eljárását. Hangsúlyozta, hogy jelen esetben a felek üzleti kapcsolatban álltak, tudati viszonyaikat e szerint kell megítélni, különösen azért, mert a releváns megállapodásaikat nem módosították. Mivel a szerződésszegés esetén kívül egyik félnek sem volt joga korlátozni a másikat a szükséges terjedelmű használatban, ezért a név feletti kizárólagos jog egyikük tekintetében sem állapítható meg. A jogosult azonban anélkül tett védjegybejelentést, hogy a kérelmezővel a vitás kérdéseket tisztázta, illetve védjegyoltalmi igényéről szerződő partnerét tájékoztatta volna. Ez az eljárása pedig nem egyeztethető össze az üzleti élet tisztaságának követelményével és azt mutatja, hogy az oltalommal arra törekedett, hogy a jövőre nézve a kérelmezőt elzárja a megjelölés jogszerű használatától. (3.Pk.20.837/2010/18., 8.Pkf.25.497/2012/12.)

V. Vt. 4. § (1) bekezdés b) pont

A Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján nem részesülhet védjegyoltalomban a megjelölés, amelyet a fogyasztók összetéveszthetnek a korábbi védjeggyel a megjelölés és a védjegy azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt.

A Vt. 4. §-ának (4) bekezdése szerint e törvény alkalmazásában az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjegyhez.

6. A „TOLLE PANNÓNIA SAJT” színes ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 29. áruosztályon belül „sajtok, sajtkrémek” tekintetében (bejelentési nap: 2002. június 21.).

A bejelentési eljárásban az észrevételt tevő a 131 435 lajstromszámú „RÉPCELAKE SAJTGYÁR Pannónia”, a 128 836 lajstromszámú „Pannónia” és a 166 420 lajstromszámú „PANNÓNIA” színes ábrás, korábbi elsőbbségű védjegyeire hivatkozással észrevételt nyújtott be. A Hivatal a bejelentőnek megküldött nyilatkozattételi felhívásban az észrevétel előterjesztését követően lajstromozott, korábbi elsőbbségű 166 419 lajstromszámú „PANNÓNIA” szövegdjegy is felsorolta az ellentartott védjegyek között.

A Hivatal a megjelölést védjegyként lajstromozta, érvelése szerint mind vizuális, mind fonetikai szempontból kellő elkülöníthetőséget biztosít a megjelölésnek, hogy benne az ellentartott színes ábrás védjegyekben domináns szerepet játszó „PANNÓNIA” szón kívül egyéb szó-, illetve ábrás elemek is meghatározónak tekinthetők. Ilyen például a sajt ábra, a „TOLLE” fantáziaszó, ez utóbbi azonosító funkciót lát el konceptuális szempontból is. Abban a kérdésben, hogy a „Pannónia” szó egy sajtféleség elnevezése-e, a Hivatal nem foglalt állást. (M0202952/4.)

A Fővárosi Törvényszék a Hivatal határozatát megváltoztatta, és a védjegybejelentést elutasította. A bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a „PANNÓNIA” a bejelentett megjelölés azon domináns eleme, amely nem értelmezhető a sajtféleségre, a sajttípusra utaló jelzésként, hanem önálló, megkülönböztető képességgel rendelkező szóelem. Álláspontja szerint az, hogy a bejelentés időpontjában az észrevételt tevőnek négy olyan különböző védjegye volt, amelyben a „PANNÓNIA” szóelem domináns szerepet töltött be, vagy önállóan, vagy különböző ábrás és szóbeli kiegészítőkkel, azt támasztja alá, hogy önálló védjegycsaláddal rendelkezik. A védjegycsalád ténye pedig a „PANNÓNIA” szóelem erősebb megkülönböztető képességét igazolja. Ezzel szemben a bejelentett ábrás megjelölésnek két domináns szóeleme van. a „TOLLE” és a „Pannónia” szó. Ezek közül a „PANNÓNIA” nyilvánvalóan – a tipográfiai eltéréseket leszámítva – azonos az ellentartott védjegycsalád domináns „PANNÓNIA” szóelemével. Az erős megkülönböztető képességgel rendelkező „PANNÓNIA” szóelemnek a feltüntetése folytán a bejelentett megjelölés az összetéveszthetőségig hasonló a korábbi elsőbbségű védjegyekkel. (1.Pk.24.896/2011/5.)

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. Határozatában hangsúlyozta, hogy az észrevételt tevő a „PANNÓNIA” szóra egymagában és ábrás környezetben is védjegyyalommal bír, ebben az eljárásban az ellentartott védjegyek megkülönböztető képessége nem vitatható. Ennek folytán a védjegyeket tekintve nincs relevanciája annak, hogy sajtféleséget vagy sajtmárkát értenek a fogyasztók a „PANNÓNIA” kifejezés alatt. (8.Pkf.25.698/2012/9.)

7. Az „EZO.TV” színes ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 35., 38., 41., 42. és 45. osztályon belüli szolgáltatások tekintetében.

The logo for EZO.TV, featuring the word "EZO" in a bold, sans-serif font, followed by a stylized "O" that is a circle with a dot inside, and then ".TV" in a smaller, sans-serif font.

A bejelentéssel szemben felszólalást nyújtottak be, kérték a védjegybejelentés elutasítását a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontjára hivatkozással. A felszólaló előadta, hogy jogosultja a korábbi elsőbbségű „HBO”, „HBO HD” nemzeti, valamint közösségi ábrás-, illetve szóvédjegyeknek. Utalt védjegyei közismertségére, valamint hivatkozott arra, hogy védjegyei védjegycsaládot alkotnak, melyhez erősebb oltalom fűződik.

The HBO logo, consisting of the letters "HBO" in a bold, sans-serif font, with a stylized "O" that is a circle with a dot inside.

A Hivatal az oltalmazni kért megjelölés és a korábbi elsőbbségű védjegyek összehasonlítása kapcsán a következő megállapításokat tette. A bejelentett megjelölés mindkét szövelem dominánsnak tekinthető, annak ellenére, hogy a „TV” elem – különösen a 41. osztályba sorolt szolgáltatások tekintetében – leíró jellegűnek minősül. A felszólaló által felsorolt valamennyi védjegy domináns eleme a „HBO” szó. Vizuális szempontból az „O” betű kialakításában fennáll némi hasonlóság, mely azonban csekély mértékű. Az első, illetve az első két betű meghatározó szerepet játszik, mely a kellő elhatárolást segíti. A fonetikai hasonlóság még csekélyebb. Az első szótagokat megvizsgálva akár a magyar, akár az angol nyelv kiejtési szabályai szerint ejti a fogyasztó az ellentartott védjegyeket, az jelentős hangzásbeli eltérést mutat a bejelentett megjelöléshez képest. Konceptuálisan sem áll fenn hasonlóság. Az „EZO” szövelem a műsorok bizonyos tartalmaira – ezotéria – utal, míg a felszólalói védjegyek nem rendelkeznek konkrét jelentéstartalommal. Az érintett termékek és szolgáltatások vonatkozásában ugyan találhatók átfedések – részben azonosság, részben hasonlóság – ez azonban a felsorolt különbségek mellett nem vezethet az összetévesztés veszélyéhez. Mindezekre tekintettel a Hivatal a védjegybejelentést lajstromozta. (M0903569/17.)

A Fővárosi Törvényszék elfogadta a felszólalónak a „HBO” védjegyek széleskörű ismertségére vonatkozó előadását, hogy a logó Magyarországon közismert és általánosan a televíziós szolgáltatásokkal azonosítják. A bíróság osztotta ugyan azt a hivatali álláspontot, hogy vizuálisan és fonetikailag jelentős különbségek adódnak a megjelölések között, továbbá, hogy a „HBO” betűkombináció fantáziaszó, míg az „EZO.TV” szókapcsolat felidézheti a fogyasztókban az ezotéria szót. Ennek ellenére nem értett egyet a Hivatal végkövetkeztetésével. A „HBO” logó, annak speciális tipográfiájú betűi, illetve az „O” betű belsejében megjelenő szabályos kör forma, amelyhez az „EZO.TV” betűi rendkívül hasonlóak és különösen az „O” betű tipográfiája, a „HBO” logó széleskörű ismertsége folytán olyan erős asszociációs kapcsolatot hoz létre a fogyasztókban a bejelentett megjelölés láttán, hogy alappal következtethetnek arra, hogy a „HBO” új, tematikus csatornájával találkoznak. Ezért a megjelölés és az ellentartott védjegyeket – a számos különbség ellenére is – az összetéveszthetőségig hasonlóknak találta. Az „HBO” szóvédjeggyel kapcsolatban kifejtette, hogy kétségtelen, hogy az nélkülözi a jellegzetes tipográfiai jellemzőket, azonban a közismert „HBO” védjegycsalád tagja. A védjegycsalád ismertsége pedig a bíróság álláspontja szerint

olyannyira széleskörű, hogy a „HBO” betűkombináció láttán a fogyasztók a már ismert „HBO” logóra asszociálnak a jellegzetes kialakítás hiányában is. Ez az oka annak, hogy a bíróság a szóvédjegy vonatkozásában is megállapította az összetéveszthetőségig hasonlóságot. Az érintett termékek és szolgáltatások hasonlóságának vizsgálatát követően a bíróság arra az álláspontra jutott, hogy a 45. szolgáltatási osztályban – az érintett szolgáltatások hasonlóságának hiányában – nincs akadálya a bejelentett megjelölés lajstromozásának, azonban a 35., 38., 41. és 42. osztályban a bíróság a védjegybejelentést elutasította. (1.Pk.23.985/2011/9.)

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint nem vitásan a bejelentett megjelölés első betűcsoportját alkotó, meghatározó elemnek minősülő „EZO” szóban szinte ugyanaz a grafikai megoldás tapasztalható az „O” betűnél, mint az ellentartott védjegyeknél. Megítélése szerint azonban ez a körülmény még a hasonlóképpen, vastagítottan kialakított, ám speciálisnak nem minősíthető betűtípus alkalmazása ellenére sem rejti magában a téves fogyasztói asszociáció reális veszélyét, emellett a megjelölés rendelkezik olyan eltérő elemekkel, amelyek kellően biztosítják a tévedésmentes beazonosíthatóságát. Tekintettel arra, hogy csekély fokú hasonlatosság lelhető fel a védjegyek és a megjelölés között, a másodfokú bíróság nem tulajdonított ügydöntő jelentőséget a felszólaló fokozott jogi védelemre számot tartó védjegycsaláddal kapcsolatos érveinek. Egyebekben rögzítette a bíróság, hogy a fellebbezés alappal hivatkozott arra, hogy a védjegycsalád fogalmát a védjegy törvény nem definiálja, azonban a nemzetközi gyakorlathoz közelítő hazai joggyakorlat ismeri ezt a kategóriát, ami alatt az olyan védjegyek csoportját fogadta el, amelyek kialakításukat, domináns elemüket tekintve csupán a kiegészítő, díszítő motívumokban térnek el egymástól és ugyanazon jogosult javára állnak oltalom alatt. Mindezek alapján a másodfokú bíróság arra a meggyőződésre jutott, hogy a felszólalói védjegyek oltalma nem sérül a megjelölés lajstromozásával, ezért a Hivatallal egyetértve a felszólaló megváltoztatási kérelmét elutasította. (8.Pkf.26.062/2012/5.)

8. A Hivatalnál 184 668 lajstromszám alatt oltalom alatt áll a **„PROLONG”** ábrás védjegy az 1. osztályba sorolt „vegyi adalékok gépjármű-, hajó- és ipari kenőanyagok és adalékanyagok teljesítményének javítására” és a 4. osztályba tartozó „gépjármű-, hajó- és ipari kenőanyagok és adalékanyagok” áruk vonatkozásában.

A kérelmező a védjegy törlése iránt kérelmet terjesztett elő a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontjára, a 3. §-a (1) bekezdésének c) pontjára, valamint a 6. §-ára hivatkozással. Az összetéveszthetőségig hasonlóság tekintetében ütköző védjegyként saját korábbi elsőbbségű „PROLONG SUPER LUBRICANTS” közösségi szóvédjegyét jelölte meg.

A Hivatal a törlési kérelemnek helyt adott, és a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontjára hivatkozással a támadott védjegyet a bejelentés napjára visszaható hatállyal törölte. A jogosult – a Vt. 17. §-ának (1) bekezdése alapján – hivatkozott a belenyugvás jogintézményére. A Hivatal a belenyugvás tekintetében arra a következtetésre jutott, hogy noha a kérelmező tudomással bírt a megjelölés jogosult általi használatáról, hiszen a jogosult közvetve az ő megbízásából értékesített „PROLONG” termékeket, ez azonban nem egyenértékű a saját néven tett védjegybejelentésre adott engedéllyel. Azt azonban semmi nem igazolja, hogy a kérelmező a jogosulti védjegybejelentésről tudomással bírt, így a Hivatal a belenyugvás

szabályait nem találta alkalmazhatónak. Ezt követően a Hivatal a jogosult által becsatolt, három különböző időpontban tett hozzájáruló nyilatkozatot vizsgálta. A hivatali álláspont szerint ezen okiratok egyike sem felel meg a közokirattal, vagy teljes bizonyító erejű magánokirattal szemben támasztott feltételeknek, így a Vt. 7. §-ának (2) bekezdése alapján azok hozzájárulásnak nem tekinthetők. Az összetéveszthetőséggel kapcsolatban a Hivatal megállapította, hogy a kérelmezői védjegyben a „PROLONG” szó minősül meghatározónak, részben mert a szóösszetétel első helyén áll, részben pedig mert a másik két kifejezés: a „SUPER” és a „LUBRICANTS” mindössze a termék kiváló minőségére, illetve annak fajtájára utaló kifejezésként értelmezhető. A jogosulti védjegy domináns elem szintén a „PROLONG” szó. A domináns elemek tehát megegyeznek, nagyfokú hasonlóság állapítható meg mind vizuális, mind fonetikai, mind konceptuális szempontból. A hasonlóságot a támadott védjegy csekély jelentőséggel bíró ábrás kialakítása „sem volt képes elhomályosítani”. Az árujegyzékről megállapítható, hogy azok azonosnak tekinthetők, az összetéveszthetőségig való hasonlóság tehát megállapítást nyert. Az ügynöki minőség tekintetében a Hivatal kiemelte, hogy a jogosult a kérelmező jogelődjének az ügynöke volt. A jogutódlási iratok tartalma szerint a kérelmező kifejezetten a szellemi tulajdonjogok vonatkozásában vált jogutóddá, míg az ügynöki minőség olyan kötelmi jellegű jogviszonyból következik, amely nem közvetlenül kapcsolódik a szellemi tulajdonjoghoz. Ennek folytán a kérelmező a Vt. 6. §-ára alapított törlési okra, mint a korábbi akadályozó jog jogosultja, nem hivatkozhatott. A rosszhiszeműséggel kapcsolatban a Hivatal leszögezte, hogy az feltétlen kizáró ok, melyre bárki hivatkozhat. A becsatolt bizonyítékok alapján azonban ezt a törlési okot nem találta bizonyítottnak. (M0404290/18.)

A hivatali határozat ellen a jogosult nyújtott be megváltoztatási kérelmet, hangsúlyozta azonban, hogy az ügynöki minőséggel és a rosszhiszeműséggel kapcsolatos hivatali döntést nem kívánja megtámadni. Ezért a jogorvoslati eljárás kifejezetten a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontjával kapcsolatos hivatali megállapításokat érintette. A – megváltoztatási kérelmet elutasító – bírósági határozatok sem találták bizonyítottnak a Vt. 7. §-a szerinti hozzájárulás megadását. Rámutattak arra, hogy a védjegy törvény kifejezetten rendelkezik a korábbi akadályozó jog általi hozzájárulás lehetőségéről, ezt azonban szigorú alaki és tartalmi követelményekhez köti. A jogosultnak azt kellett volna bizonyítania, hogy létezett a törvényi feltételeknek megfelelő okirat. Ennek az elvárásnak azonban nem tett eleget, mert a másolatban csatolt iratok részben nem a kérelmezői jogelődtől származtak, amin pedig nyilatkozóként ő szerepel, az nem igazolja kétséget kizáróan a hozzájárulás tényleges megadását, mert nem felel meg a közokirati vagy teljes bizonyító erejű magánokirati formának. A kérelmező mindvégig vitatta a hozzájárulás létét, ami az eredeti okirat írásszakértői vizsgálatával tisztázható lett volna, mivel azonban a hivatali eljárás időszakában az eredeti iratot a jogosult jogi képviselőjének a gépkocsijából ellopták, ez már nem deríthető fel és más okirattal, illetve tanúbizonyítással utólag nem pótolható. A Vt. 17. §-ának (1) bekezdésével kapcsolatban kifejtették, hogy a belenyugvás akkor állapítható meg, ha a védjegy jogosultja abba a ténybe nyugszik bele, hogy egy későbbi védjegy jogosultja a megjelölést saját jogaon kívánja használni. A jogosult és a kérelmező jogelődje között 1998. óta folyamatos üzleti kapcsolat állt fenn, amiből következően a jogelőd nemcsak, hogy tudott a védjegyének használatáról, hanem az a kifejezett engedélyével történt még akkor is, ha kapcsolatuk csupán közvetett volt. A jogosult tehát származtatott jogaon használta az árujelzőt, ami kifejezett engedély nélkül nem jogosította őt fel arra, hogy saját nevében védjegybejelentéssel éljen. Mindezeket egybevetve alaptalan volt a belenyugvásra, mint kimentésre való jogosulti hivatkozás. Mind az elsőfokú, mind a másodfokú bíróság teljes mértékben osztotta az összetéveszthetőség körében kifejtett hivatali álláspontot, mindezekre

tekintettel a megváltoztatási kérelmet elutasították. (1:Pk.24.058/2011/12., 8.Pkf.25.818/2012/7.)

VI. Vt. 18. § (1) bekezdés

A Vt. 18. §-ának (1) bekezdése alapján ha a védjegyjogosult a lajstromozástól számított öt éven belül nem kezdte meg belföldön a védjegy tényleges használatát az árujegyzékben szereplő árukkal és szolgáltatásokkal kapcsolatban, vagy ha az ilyen használatot öt éven át megszakítás nélkül elmulasztotta, a védjegy oltalmára alkalmazni kell az e törvényben előírt jogkövetkezményeket [4. § (3) bek., 5. § (2) bek. b) pont, 30. § d) pont, 33. § (2) bek. a) pont, 34. §, 61/E. §, 73. § (2) bek.], kivéve, ha a védjegyjogosult a használat elmaradását kellőképpen igazolja.

9. A Hivatalnál 148 417 lajstromszám alatt oltalom alatt áll a „**McKIWAN'S**” ábrás védjegy a 30. osztályba tartozó „kávé, tea, kakaó, cukor, rizs, tápióka, szágó, kávépótló szerek; lisztek és más gabonakészítmények, kenyér, kétszersült, péksütemények és cukrászsütemények, tészták, fagylaltok; cukor, méz, melaszszirup; élesztő, sütőporok; só; mustár; bors, ecet, mártások; fűszerek; jég, szendvicsek” áruk tekintetében.

2010. december 29-én használat hiánya miatti megszűnés megállapítása iránti kérelmet terjesztettek elő, kérve annak megállapítását, hogy a védjegy oltalma a szendvics árukon túlmenően használat hiánya miatt megszűnt. A jogosult nyilatkozatával az árujegyzékben foglalt áruk közül a „rizs, tápióka, szágó, kávépótló szerek, melaszszirup, élesztő, kelesztőporok, jég” áruk vonatkozásában az oltalomról lemondott.

A Hivatal a védjegyoltalmat használat hiánya miatt részlegesen megszüntette oly módon, hogy azt kizárólag a „szendvicsek” árukra tartotta fenn. Indokolása szerint a csatolt számlák a szendvicsekhez szükséges alapanyagok megvásárlását igazolják, de azt nem bizonyítják, hogy a jogosult védjegye alatt ilyen termékeket forgalmazott is. A jogosult azon érvelését, hogy az alapanyagok a szendvics végtermékekben jelen vannak, így a védjegy használata az alapanyagok tekintetében is megvalósult volna, nem találta alkalmasnak annak alátámasztására, hogy a fogyasztók megismerhették volna az árujegyzékbe tartozó egyéb árukat is a jogosult védjegye alatt. (M9601980/23.)

A jogosult a hivatali határozat ellen benyújtott megváltoztatási kérelemhez további bizonyítékokat (számlákat, szerződést) csatolt. A Fővárosi Törvényszék egyetértett a Hivatallal abban, miszerint a csatolt számlákkal a jogosult azt igazolta, hogy a szendvicsárak alkotóelemeit képező termékeket vásárolt, azonban azok nem bizonyítják a védjegynek a szendvicsek körén kívül eső, az árujegyzékbe tartozó egyéb áruk tekintetében megvalósult használatát. Az alapanyagok szendvicsek készítése során történő felhasználása pedig önmagában nem valósítja meg ezen áruk körében a védjegy használatát, figyelemmel arra, hogy annak elsődleges funkcióját, azaz a származás jelzését az ilyen használat nem képes biztosítani. A bírósági eljárásban benyújtott bizonyítékokkal kapcsolatban a Fővárosi Törvényszék kihangsúlyozta, hogy az eljárás a jogosult védjegy használat hiánya miatti

megszűnésének megállapítása iránt folyik, így nem volt kétséges a jogosult számára, hogy a hivatali eljárásban a teljes árujegyzéke vonatkozásában igazolnia kellett a használat megtörténtét. A használat kérdése volt a tárgya a hivatali eljárásnak, a jogosult bizonyítást folytatott a Hivatal előtti eljárásban, így nincs szó arról, hogy a jogosult ne lett volna tisztában azzal, hogy a hivatali eljárásban mit kell bizonyítani. A Hivatal részéről további hiánypótlás kiadására sem volt szükség, ugyanis a benyújtott bizonyítékok elégtelenségének értékelése az érdemi határozatra tartozó kérdés, az ezzel ellentétes gyakorlat sértené az ügyfél egyenlőség elvét, melynek érvényesülnie kell a kontradiktórius eljárásban. Mindezekre figyelemmel a bíróság az utólag benyújtott bizonyítékokat figyelmen kívül hagyta. (1.Pk.24.788/2011/7.)

A Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság azon döntésével, hogy a vitatott termékek tekintetében a védjegy használata nem nyert igazolást, ezért ebben a körben az oltalom megszűnés megállapításának van helye. Ugyanakkor nem osztotta a Fővárosi Törvényszék azon álláspontját, hogy az elbírálás bírósági szakaszában a támadott védjegy jogosultjának már nincs lehetősége újabb bizonyítékok előterjesztésére, illetve, hogy ezek ne lennének értékelhetők. A másodfokú bíróság kiemelte, a kérelmező arra alapította kérelmét, hogy a védjegy több mint öt éve nincs a Vt. előírásainak megfelelően használva. A jogosult ehhez igazítottan fejtette ki védekezését, és számára csupán a hivatali döntésből derült ki, hogy a csatolt dokumentumok nem elégségesek az oltalmi kör változatlan fenntartására. Mindazonáltal a Hivatal részéről nem történt mulasztás azzal, hogy a jogosultat nem hívta fel a bizonyítékok kiegészítésére, mert alappal értékelhette úgy, hogy a jogi képviselővel eljáró ügyfél valamennyi bizonyítékot előterjesztette. Az adott tényállás mellett a fellebbviteli bíróság nem látta akadályát annak, hogy a jogosult ne élhetne a védekezés további eszközével a bíróság előtti szakban. Ennek lehetőségét a jogszabály sem tiltja, mivel a megváltoztatási kérelem folytán indult eljárásban felajánlott újabb okiratok nem sorolhatók a Vt. 91. §-ának (4) bekezdésében meghatározott bizonyítékok körébe, mert nem olyanok, amelyek a hivatali eljárásban megkésve lettek előterjesztve. A Vt. 91. §-ának (3) bekezdésében megfogalmazott tilalom sem akadályozza a bizonyítás kiegészítésének, hiszen a jogosult az eljárást megindító kérelem keretein belül maradt, nem olyan kérdésben kért döntést, ami a hivatali eljárásnak nem volt tárgya, hanem csupán a jogi érvelését alátámasztó bizonyítékok körét bővítette. Ugyanakkor a másodfokú bíróság a bizonyítási eljárás kiegészítése alapján sem látta fenntarthatónak a támadott termékek körében a védjegyjogtalmas. (8.Pkf.25.910/2012/4.)

VII. Vt. 33. § (2) bekezdés b) pont

A Vt. 33. §-a (2) bekezdésének b) pontja alapján a védjegy nem törölhető, ha olyan korábbi védjeggyel, nem lajstromozott megjelöléssel vagy egyéb joggal ütközik, amelynek jogosultja tudott a későbbi védjegy lajstromozásáról, és egymást követő öt éven át tűrte annak használatát, kivéve, ha a későbbi védjegy jogosultja rosszhiszeműen járt el.

10. A Hivatalnál 172 087 lajstromszám alatt oltalom alatt áll a „**TUTI RUDI**” szóösszetétel a 29. és 30. osztályba sorolt egyes termékek vonatkozásában. A jogosult – átruházás útján – 2001. január 31. napján szerezte meg a védjegyet. A kérelmező a védjegy törlése iránt kérelmet terjesztett elő a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontjára hivatkozással. Előadta, hogy 50%-os részaránnyal jogosultja a korábbi elsőbbségű. 176 734 lajstromszámú „**RUDI**” szóvédjegynek.

A jogosult a törlési kérelem elutasítását kérte a Vt. 33. §-a (2) bekezdésének b) pontjára tekintettel. Álláspontja szerint a védjegy lajstromozásáról és használatáról nyilvánvalóan

tudomása kellett, hogy legyen a kérelmezőnek, különösen azért, mert a „TUTI RUDI” védjegyet a 2010. január 1. napján létrejött adásvételi szerződést megelőzően annak a társaságnak a tulajdonában állt, aki gyártotta és forgalmazta a védjeggyel ellátott termékeit, és aki jelen idő szerint éppen az ellentartott védjegy másik jogosultja.

A Hivatal megállapította a megjelölések és az áruk összetéveszthetőségét illetve hasonlóságát, ezért törölte a védjegyet. A belenyugvás kérdését illetően kifejtette, hogy e körben a bizonyítási teher a jogosulton áll: neki kellett volna bizonyítania egyrészt azt, hogy a védjegyet használta, másrészt azt, hogy a kérelmezőnek tudomása volt e használatról, de azt őt éven keresztül megszakítás nélkül eltűrte. A Hivatal szerint azonban a jogosult e körben semmilyen bizonyítékot nem nyújtott be. (M0101863/20.)

A Fővárosi Törvényszék a megváltoztatási kérelmet elutasította. A belenyugvással kapcsolatban rámutatott arra, hogy a Hivatal helyesen fejtette ki, hogy a Vt. vonatkozó rendelkezésének alkalmazásához a jogosultnak kellett volna bizonyítania, hogy a támadott védjegyet használta, a kérelmező pedig ezt tűrte. Azonban a jogosult nem hogy a kérelmező passzivitását, de még csak a belenyugvás alapfeltételének tekinthető védjegyhasználat tényét sem igazolta. Tévesen fejtette ki, hogy abból a tényből, hogy a törölni kért védjegy korábbi jogosultja bizonyosan használta védjegyként a „RUDI” kifejezést, vagy az ehhez kapcsolódó egyéb védjegyeit, arra lehet következtetni, hogy a támadott „TUTI RUDI” szóösszetétel használata is megvalósult. A Vt. 33. §-a (2) bekezdésének b) pontja ugyanis a támadott védjegy használatának türését jelöli meg a védjegytiltás akadályaként, nem pedig a hasonló, vagy csak a megkülönböztető képességet nem érintő elemekben különböző egyéb megjelölés használatát. A Vt. 18. §-a (2) bekezdésének a) pontját nem lehet a belenyugvásra is kiterjesztően értelmezni, a jogszabály nyelvtani és rendszertani értelmezése sem vezethet olyan következtetésre, hogy a jogfenntartó használat e szabálya alkalmazható lenne a belenyugvás értékelésekor. (3.Pk.21.928/2012/4.)

VIII. Vt. 61/B. § (1) bekezdés és 61/H. § (3) bekezdés

A Vt. 61/B. §-ának (1) bekezdése szerint a védjegybejelentés meghirdetésének napjától számított három hónapon belül a 4-6. §-ok alapján a bejelentett megjelölés védjegyként való lajstromozásával szemben felszólalhat

- a) a korábbi védjegy jogosultja és a védjegylajstromba bejegyzett használója;*
- b) az 5. § (1) bekezdésében meghatározott jog jogosultja, továbbá iparjogvédelmi jog esetében a lajstromba bejegyzett hasznosító, szerzői jogi jogosultság esetében a felhasználásra felhasználási szerződés alapján engedélyt szerző személy;*
- c) az 5. § (2) bekezdésének a) pontja alapján a korábbi használó;*
- d) a 6. § alapján a jogosult, akinek az engedélye nélkül a képviselő, illetve az ügynök saját nevében jelentette be a megjelölést lajstromozásra.*

A Vt. 61/H. §-ának (3) bekezdése alapján a felszólalás kapcsán felmerülő költségek viselésére a vesztes felet kell kötelezni; a felszólaló nem minősül vesztes félnek, ha a felszólalást a 61/G. § (3) bekezdése alapján kell visszavontnak tekinteni.

11. A „TO WAIT” megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 14. 18. és 25. áruosztályok tekintetében. A védjegybejelentés lajstromozása ellen – a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) és c) pontjaira alapítva – felszólalást nyújtottak be, ellentartott védjegyként a 1040239 lajstromszámú „TOO LATE” nemzetközi védjegyet megjelölve, melynek jogosultja

egy olasz cég. A felszólaló az olasz védjegyjogosult disztribútora többek között Magyarország területére kiterjedően.

A Hivatal előtt a bejelentő úgy nyilatkozott, hogy a rendelkezésre álló iratok és adatok szerint a felszólalónak nincs jogosultsága felszólalni a bejelentés ellen, mivel a Vt. 61/B. §-a (1) bekezdésének a)-c) pontjainak egyik esete sem áll fenn, erre tekintettel érdemi nyilatkozatot nem terjesztett elő. Kérte továbbá felmerült költségeinek viselésére kötelezni a felszólalót.

A Hivatal további nyilatkozattételeket követően – védjegyként lajstromozta a megjelölést és kötelezte felszólalót 50.000 Ft költségterítés megfizetésére. Indokolásában megállapította, hogy a felszólaló nem nyújtott be bizonyítékot arra vonatkozóan, hogy a felszólalás időpontjában jogosult volt a saját nevében felszólalással élni. A Hivatal felhívása ellenére nem igazolta, hogy az ellentartott védjegy lajstromba bejegyzett használója lenne, azt sem támasztotta alá, hogy a felszólalás időpontjában a korábbi védjegy jogosultjának megbízásából jár-e el, ezért a Hivatal a felszólalást érdemben nem vizsgálta. A Hivatal megállapította továbbá, hogy a felszólalót kell vesztes félnek tekinteni, ezért kötelezte a felmerült költségek viselésére. Ugyanakkor arra tekintettel, hogy a bejelentőnek a felszólalásra érdemben nem kellett reagálnia, kizárólag a felszólaló eljárásbeli legitimációjával kapcsolatban kellett nyilatkoznia, a bejelentő költségigényét eltúlzottnak ítélte, s azt mérsékelte. (M1101424/26.)

A határozattal szemben a felszólaló nyújtott be megváltoztatási kérelmet, melyben sérelmezte, hogy bár a Hivatal úgy találta, hogy a felszólalást érdemben nem kellett vizsgálni, azt mégis határidőben benyújtott felszólalásként kezelte. A költségviselés vonatkozásában is támadta a hivatali határozatot, mivel érdemben nem kellett vizsgálnia a felszólalást, ezért – álláspontja szerint – nem alkalmazható a Vt. 61/H. §-ának (3) bekezdése és arra nem alapozható a költségviselésről szóló rendelkezés.

A Fővárosi Törvényszék álláspontja szerint a Hivatal a benyújtott iratok alapján helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a felszólaló sem nem jogosultja, sem nem a védjegylajstromba bejegyzett használója annak a védjegynek, amire a felszólalást alapította. A költségviselés körében megállapította, hogy a Vt. 61/H. §-ának (3) bekezdése arról rendelkezik, hogy a felszólalás kapcsán felmerült költségek viselésére a vesztes felet kell kötelezni. Ez alól a szabály alól a bekezdés második fordulata egy esetben enged kivételt, ha a Vt. 61/G. §-ának (3) bekezdése alapján a felszólalást visszavontnak kell tekinteni. Jelen esetben erről nincs szó. Ez a jogszabály ugyanakkor azt is jelenti *a contrario*, hogy minden más esetben az általános szabály az irányadó. Ebből következik, hogy nemcsak a felszólalás érdemi vizsgálata esetén kell rendelkezni a költségviselésről, az pedig nem kétséges, hogy a felszólaló minősül a felszólalás kérdésében vesztes félnek. Ezért a bíróság a megváltoztatási kérelmet elutasította. (1.Pk.24.039/2012/6.)

IX. Vt. 7. § és Ket. 34. §

A Vt. 7. §-ának (1) és (2) bekezdései szerint a 4. és 5. §-ok alapján nincs kizárva a védjegyjogtalomból a megjelölés, ha annak lajstromozásához a korábbi akadályozó jog jogosultja hozzájárul. A hozzájárulás érvényességéhez a nyilatkozat közokiratba vagy teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalása szükséges.

A Ket. 34. §-ának (1) és (4)-(5) bekezdéseinek megfelelően ha jogszabály eltérően nem rendelkezik, a kérelmet a hatósághoz írásban vagy szóban lehet előterjeszteni. Törvény a kérelem személyes előterjesztését akkor írhatja elő, ha személyes megjelenés hiányában az ügy eldöntéséhez szükséges tény, információ vagy adat nem szerezhető meg. Az ügyfél az eljárás megindítására irányuló kérelmét a határozat vagy az eljárást megszüntető végzés jogerőre emelkedéséig visszavonhatja. Az eljárás megindítására irányuló kérelemre vonatkozó szabályokat kell megfelelően alkalmazni az ügyfél által benyújtott más kérelemre is azzal, hogy az a tárgyban hozott döntés jogerőre emelkedéséig vonható vissza.

12. A „Laposa badacsony” színes ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 33. osztályban „Badacsony eredetmegjelölés területéről származó alkoholtartalmú italok (a sörök kivételével)” és a 43. osztályba sorolt „vendéglátás (ételmezés); időleges szállásadás” szolgáltatások vonatkozásában. A védjegybejelentés lajstromozása ellen – a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontjára, az 5. §-a (1) bekezdésének a) pontjára alapítva – felszólalást, illetve – a Vt. 3. §-a (1) bekezdésének c) pontjára hivatkozással – észrevételt nyújtottak be.

A bejelentő kérelmében jelezte a Hivatalnak, hogy csatolja a felszólaló e-mailben a bejelentő részére elküldött nyilatkozatát. A beadvány a Hivatalhoz ténylegesen melléklet nélkül érkezett, ezért a Hivatal a bejelentőt a hivatkozott melléklet becsatolására hívta fel. A bejelentő benyújtotta a hivatkozott iratot, az irat fejrésze szerint az a Hivatal védjegyesztályának került címzésre. Az irat első mondatában a felszólaló (észrevételt tevő) akként nyilatkozott, hogy a Hivatalhoz beérkezett észrevételét visszavonja. A második bekezdés szerint: „Aláírással kijelentem, hogy nem ellenzem a védjegy bejelentési kérelmének teljesítését.” Az iraton a keltezés 2011. április 7-e, a felszólaló előre nyomtatott neve és aláírása látható. A Hivatal a védjegybejelentés tárgyát képező megjelölést lajstromozta, a felszólalás visszavonását tudomásul vette, költségtérítést nem állapított meg. (M1002005/10.)

A Fővárosi Törvényszék – a 2011. április 7-ei keltezésű okirattal kapcsolatban – megállapította, hogy annak két bekezdése, két különböző természetű jognyilatkozatot tartalmaz. Az első bekezdés egy eljárási nyilatkozat, amely az észrevétel visszavonására vonatkozik. A két bekezdés egybeolvasásából önmagában az nem kétséges, hogy a felszólaló visszavonó nyilatkozata mind az észrevételre, mind a felszólalásra vonatkozott, ezért a Hivatal a nyilatkozat tartalmát nem értelmezte helytelenül. Az okirat második bekezdése ugyanakkor a Vt. 7. §-ában meghatározott hozzájáruló nyilatkozatnak, consent-nek számít, azonban kétségteljes, mert nem került közokiratba vagy teljes bizonyítóerejű magánokiratba foglalásra, ezért a nyilatkozat a Vt. 7. §-ának (2) bekezdése alapján érvénytelen. A bíróság meglátása szerint a Hivatal eljárási szabálysértése adott esetben abban állt, hogy a felszólaló nevében, a bejelentő által benyújtott kérelmet a felszólaló, mint ügyfél nyilatkozatának tekintette. Ilyen esetben a Hivatal akkor járt volna el a Ket. 34. §-ában foglaltaknak megfelelően, ha a felszólalót/képviselőjét nyilatkoztatja meg a kérelemben foglaltakról. Minderre tekintettel a bíróság a hivatali határozatát hatályon kívül helyezte és a Hivatalt az eljárás folytatására utasította. (1.Pk.24.643/2011/8.)

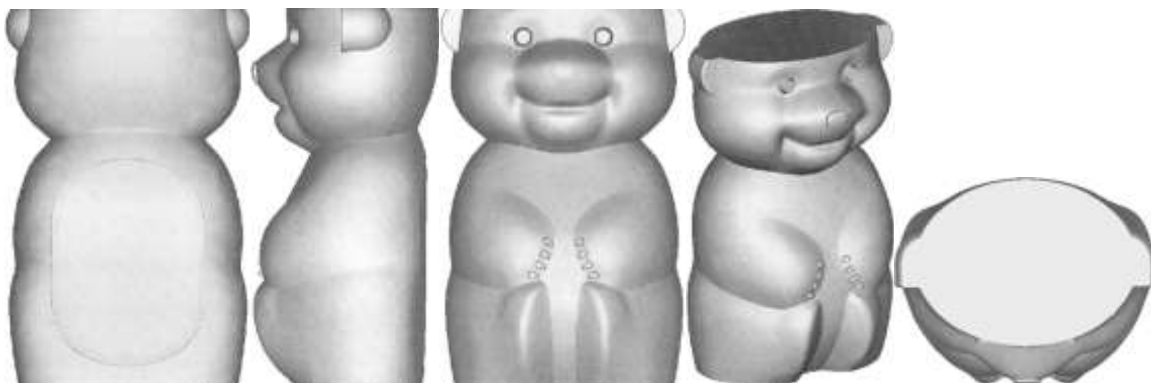
A Fővárosi Ítéletábrák helybenhagyta az elsőfokú bíróság határozatát rámutatva arra, hogy a Ket. 34. §-ában írt szabályok alapján akkor tekinthető a beadvány az ügyfél nyilatkozatának, ha azt maga, illetve képviselője terjeszti elő. Ennek folytán a helyes eljárás az lett volna, ha a hatóság nyilatkozattételre hívja fel a felszólalót vagy jogi képviselőjét és meggyőződik arról, hogy a bejelentő által benyújtott e-mailben megfogalmazott szándék valóban a felszólaló akaratát tükrözi-e. (8.Pkf.25.537/2012/7.)

FORMATERVEZÉSI MINTAOLTALOM TÁRGYÁBAN SZÜLETETT DÖNTÉSEK

I. Fmtv. 3. § (bekezdés)

Az Fmtv. 3. §-ának (1) bekezdése szerint a mintának egyéni jellege van, ha az elsőbbség időpontja előtt nyilvánosságra jutott bármely mintához képest a tájékozott használóra eltérő összbemutatót tesz.

13. A Hivatalnál oltalom alatt áll a 90 945 lajstromszámú „**Méz tartály részlet**” című formatervezési mintaoltalom (elsőbbségi nap: 2006. február 15.).

A mintaoltalom megsemmisítését kérték egyéni jelleg hiányában, bizonyítékként korábban nyilvánosságra jutott ipari mintákat jelölték meg. [a 74 465 és a 76 044 lajstromszámú minták, valamint az 1999. április 28-án közzétett D9800145 ügyszámú ipari mintaoltalmi bejelentés (D 98-as minta)]

A Hivatal a megsemmisítési kérelemnek helyt adott és a mintaoltalmat a keletkezésére visszaható hatállyal megsemmisítette. A határozat indokolásában kifejtette, hogy a D 98-as számú minta esetében az összbemutató szempontjából a meghatározó külső jellegzetességek nagymértékben hasonlóak, így az ülő mackót mintázó alak, a fej releváns részletének a testhez viszonyított aránya, a mackó arcának mosolygós megformázása és ebből eredően minden nézetben kiemelkedő gömbölyű pofazacskók és a mackó pocakjának kiemelkedése a végtagokkal együtt. Ugyanakkor különbségek is észlelhetők a külső jellegzetességekben, így a tartályok magasságának, szélességének és vastagságának aránya, a hátsó lábakon a talp

állása és a hátoldalon levő síkfelület alakja. Az eltéréseket és a hasonlóságokat figyelembe véve a Hivatal megállapította, hogy a mintaoltalom tárgya a tájékozott használóra nem tesz eltérő összbenyomást. Úgy foglalt állást, hogy a méztartályok esetében igen tág az alkotói szabadság, ezért az összbenyomások mérlegelésénél a hasonlóságokat nagyobb súllyal kell figyelembe venni a különbségeknél. (D0600053/17.)

A – megváltoztatási kérelmet elutasító – bírósági határozatok egybehangzóan megállapították, hogy a Hivatal helyesen vetette össze a mintaoltalom tárgyát a D 98-as mintával és helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a mintaoltalom tárgya az egyéni jelleg követelményét nem elégíti ki. A Fővárosi Törvényszék rámutatott arra, hogy az egyéni jelleg megítélésében nem egyszerűen tartályokat, hanem mackók által tett összbenyomásokat kell összevetni. A figura azonosításában az előlnézetet találta meghatározónak és kiemelte, hogy a benyomásokat meg kell különböztetni a következtetésektől, amelyeket a tájékozott használó alakít ki magában. A következtetéseket pedig az összbenyomás szempontjából nem lehet figyelembe venni. A Fővárosi Ítéltábla ezen túlmenően kifejtette, hogy a mézes edény vagy mézes tartály kialakításának alkotói szabadságfoka meglehetősen tág, figyelemmel a termék természetére és az ipari, illetve kézműipari ágazat sajátosságaira; illetve a mackó formán belül is számos lehetőség adódhat eltérő összbenyomást eredményező méztárolók kialakítására. A Kúria álláspontja szerint – a jogosult érvelésével ellentétben – nem tekinthető köztudomású ténynek az, hogy mézet csak medve (mackó) formájú tároló edényben lehet árusítani. Rámutatott továbbá arra, hogy maga a medve (mackó) formátum is – az alkotói szabadságfok tekintetében – több formában is megjeleníthető. Helytállónak találta továbbá az első- és másodfokú bíróságok azon okfejtését, amely arra vonatkozott, hogy a mintaoltalom tárgyát képező figurákat és a D 98-as mintákat alapvetően mint medvefigurákat kell összevetni egymással, és ebben a körben a hasonlóságok jóval nagyobb számúak. Elfogadta, hogy a fogyasztók számára a külső megjelenést alapvetően a figurák elülső, egymáshoz nagyban hasonlító nézete határozza meg, a fogyasztó sokkal kisebb jelentőséget tulajdonít a hátoldal kidolgozottságának. (3.Pk.28.113/2010/8., 8.Pkf.26.620/2011/5., Pfv.IV.21.044/2012/7.)

II. Fmtv. 39. §

Az Fmtv. 39. §-a alapján a mintaoltalmi bejelentés részét képező ábrázolásnak egyértelműen be kell mutatnia a mintát, amelyre az oltalmat igénylik.

14. A 90 852 lajstromszámú „Derékvédő” című formatervezési mintaoltalom megsemmisítését kérték arra hivatkozva, hogy az nem új és nincs egyéni jellege, valamint arra tekintettel, hogy a minták ábrázolása nem tesz eleget a 39. § rendelkezéseinek.

A Hivatal a mintaoltalmat megsemmisítette. Kifejtette, hogy a minták alakja csak nyugalmi helyzetükben volna megállapítható, ilyen állapotban azonban a mintákat a bejelentés, illetve a lajstromíven elhelyezett ábrázolások nem mutatják be. Az ábrázolások kizárólag kirakatbábun vagy bemutató személyen mutatják be a mintákat, amelyek így rugalmasságuknál fogva mindig felveszik a próbababa vagy a viselő személy alakját. Ezért a minták ábrázolása nem felel meg az Fmtv. 39. §-ában előírt egyértelműség követelményének. Egyértelmű ábrázolás hiányában az újdonság és az egyéni jelleg kérdésében a Hivatal nem foglalt állást. (D0600231/25.)

A jogosult a határozat megváltoztatása iránt bírósághoz fordult, elsődlegesen előzetes döntéshozatali eljárás megindítását, másodlagosan a megsemmisítési kérelem elutasítását kérve. Az első- és másodfokú bíróságok az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését nem látták indokoltnak. A kérelmező arra kérte nyilatkoztatni az Európai Unió Bíróságát, hogy a formatervezési minták oltalmáról szóló 98/71/EK irányelve 11. cikke (1) bekezdésének a) pontját¹ lehet-e úgy értelmezni, hogy ki vannak zárva a formatervezési mintaoltalomból azok a térben ábrázolt minták, melyek rugalmas, elasztikus anyagból készültek. A bíróságok álláspontja szerint nincs szükség a jogi norma értelmezésére, mert sem a minta térbeli ábrázolása, sem anyagának rugalmassága nem jelenti az oltalomképesség hiányát, azaz nincsenek kizárva az oltalmi körből azok a térben ábrázolt minták, melyek rugalmas, elasztikus anyagból készültek. Mivel megítélése szerint az irányelv felhívott pontja teljesen egyértelmű, vele kapcsolatban ésszerű kétely nem merülhet fel, ezért az előzetes döntéshozatali eljárás megindítására vonatkozó kérelmet elutasították. Az ügyben eljáró bíróságok nem találták alaposnak a megváltoztatási kérelmet sem. A határozat indokolásában rámutattak arra, hogy a támadott minta tárgyát a lajstromban elhelyezett ábrázolás nem mutatja be egyértelműen. Ugyanis nem magának a ruhadarabnak, hanem a viselőjének az alakja látszik és nem nyilvánvaló, hogy az kizárólag az anyag flexibilitásának a következménye, mint ahogy azt a jogosult állítja. Egyértelmű akkor lehetne ez az összefüggés, ha az ábrázolás egyaránt szemléltetné a terméket felvett és használaton kívüli, kiterített állapotban. Eredménytelenül utalt a jogosult arra, hogy a minta lényegi jellegzetessége a rugalmasság. A bíróság kifejtette, hogy ez a jellemző belső, legtöbbször láthatatlan szerkezeti tulajdonság, míg a formatervezési oltalom a külső megjelenést jelenti, aminek egyik lényeges érzékelés módja a látvány. (3.Pk.22.904/2011/5., 8.Pkf.25.629/2012/9.)

¹ A formatervezési minta lajstromozását meg kell tagadni, illetve a minta lajstromozása esetén a mintaoltalmat meg kell megsemmisíteni, ha a minta az 1. cikk a) pontja értelmében nem minősül formatervezési mintának. [11. cikk (1) bekezdés a) pont] "Formatervezési minta" valamely termék egészének vagy részének megjelenése, amelyet magának a terméknek, illetve a díszítésének a külső jellegzetességei – különösen a rajzolat, a körvonalak, a színek, az alak, a felület, illetve az anyagok jellegzetességei – eredményeznek. [1. cikk a) pont]